

beweging van zijn lippen merkbaar, dat hij bidt bij zichzelf, een stil gebed.

Wat zegt hij in zijn binnenste?

O God! ik dank u dat ik niet ben als de anderen der menschen!

Hij heeft alleen te danken, niets te bidden of te vragen.

Hij behoeft zich voor zijn gebed niet voor te bereiden.

Hij kan zóó wel tot God gaan.

Immers er zijn voor zijn besef twee kringen van menschen, de anderen, de goddeloozen, van wie die tollenaar daar er één is met al de lieden der wereld, en de Farizeën, de afgezonderden, die zich van al die goddeloozen hebben afgescheiden.

En daarbij hoort hij.

Ik dank u o God! dat ik bij die menschen niet behoort.

En uit de hoogte noemt hij ze niet zonder verachting.

Roovers, onrechtvaardigen, overspelers of ook als die tollenaar.

Is hij niet in goede werken overvloedig?

Hij behoefde naar de wet van Levi maar eens per week te vasten en hij deed het tweemaal.

En terwijl de wet hem slechts verplichtte om van een deel der vruchten tienden te geven, deed hij het van alles wat hij bezat.

Zeker, dat alles betrof nog slechts de tweede tafel der wet, maar was hij toch niet reeds daardoor een braaf man?

Die in den tempel kon gaan om te danken.

En toch — dit gebed was geen reukwerk voor Gods aangezicht.

Want hij vertrouwde bij zichzelf, dat hij rechtvaardig was.

Daarom miste hij den ootmoed des harten, waaruit alleen het ware bidden kan opkomen.

Aan zijn gebed ontbrak, dat hij zijn nood en ellendigheid recht en grondig kende.

Het was geen gebed van een verbroken en verslagen hart.

En daarom was het geen gebed.

J. G. KUNST.

KERKELIJK LEVEN.

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraald?

I.

Niet zonder opzet goten we het opschrift boven deze artikelenreeks in dezen vorm.

Er is ons veel aan gelegen, dat onze bedoeling van het begin af doorzichtig zij.

In de vraag: „mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraald?” ligt het ontkennende antwoord opgesloten.

Wij achten deze zaak zoozeer van reformatorisch gewicht, dat naar ons oordeel veel dingen, welke nu onder ons aan de orde zijn, beter kunnen wachten dan deze.

Inderdaad hebben we hier te doen met een reformatorische kwestie van den eersten rang.

Doch al zetten we dit met beslistheid voorop, dit belet ons niet het vóór en tegen van de zaak nog eens rustig te overwegen.

Wij hopen zeer, dat dit punt op de Synode van Assen het volgende jaar aanhangig zal worden gemaakt.

Mocht die in progressieven zin besluiten, zoo zou zij daardoor alleen reeds voor ons kerkelijk leven van de grootste beteekenis worden.

Reeds eer, in 1917, kwam op de Generale Synode te Rotterdam deze kwestie ter sprake.

Wij meenen echter, dat wij er nu eenigszins anders voor staan als toen.

De omstandigheden hebben, gelijk we nader zullen uiteenzetten, zich gewijzigd.

Uitstel, dat toen gewettigd scheen, kan o.i. nu niet meer in bescherming worden genomen.

Maar we willen op ons betoog niet vooruitloopen.

Beginnen we met in herinnering te brengen, wat op voormelde Synode besloten werd.

Men leest in de „Acta”:

„Inzake de Bijbelvertaling overweegt de Synode:

a. dat eene nieuwe vertaling der Heilige Schrift of eene herziening van de bestaande vertaling niet in dien zin noodzakelijk is te achten, als zoude de Statenoverzetting aan de gemeente het Woord Gods onthouden,

b. dat echter taal en stijl der Statenoverzetting ten deele zijn verouderd, en er bovendien op het gebied der Schriftstudie aangaande allerlei zaken eene vermeerdering van kennis is verkregen, die het mogelijk maakt, de Heilige Schrift op verschillende plaatsen beter te vertalen,

c. dat er intusschen voor eene nieuwe vertaling of eene herziening nog allerlei voorarbeid dient verricht te worden,

en spreekt uit

10. dat ze van oordeel is, bij dezen stand van zaken tot eene nieuwe vertaling of eene herziening niet zelve het initiatief te moeten nemen,

20. maar dat ze het wenschelijk acht, dat deskundigen binnen den kring van de Gereformeerde Kerken, zoo mogelijk in overleg met elkander, den

voor deze zaak noodigen voorarbeid ter hand nemen of voortzetten,

en besluit

aan de Deputaten voor de correspondentie met de buitenlandsche kerken op te dragen, van deze uitspraak mededeeling te doen aan de Nederlandsch sprekende kerken, waarmede onze Gereformeerde Kerken in correspondentie staan.”

De Commissie, welke deze zaak had voorbereid, schakelde in haar rapport de kwestie van een nieuwe bijbelvertaling uit, omdat dienaangaande uit de kerken geen voorstel ter tafel was gebracht, maar bepaalde zich tot de herziening van de Statenvertaling.

Zij stelde zich twee vragen:

I. Kan men, en zoo ja, in hoeverre kan men zeggen, dat herziening van de Statenvertaling des Bijbels noodig of wenschelijk is geworden?

II. Is het gewenscht, dat de Generale Synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland maatregelen neme, om tot zulk eene herziening te komen, en indien ja, welke zouden dan die maatregelen moeten zijn?

Het Rapport gaat uit van de onderstelling, dat tegen de Statenvertaling verschillende bezwaren kunnen worden ingebracht. Deze vloeien vooreerst voort uit „de ontwikkeling der Nederlandsche Taal” en vervolgens uit „de vermeerdering onzer kennis aangaande velerlei, dat met de vertaling der Heilige Schrift op het nauwste samenhangt”.

Wat dit laatste aangaat wordt er op gewezen, dat door het voortgezette onderzoek der handschriften, „vooral wat het Nieuwe Testament betreft, op tal van plaatsen de juiste woorden der Heilige Schrift ons thans met grootere precisie bekend zijn dan aan onze vadersen.” Ook wordt er de aandacht op gevestigd, dat „ook voor den eigenlijken vertaalarbeid er aangaande allerlei zaken thans meer licht is ontstoken dan in de dagen onzer vadersen”.

Het Rapport velt dan ook over de Statenvertaling dit oordeel:

Tengevolge van dit alles zal ieder kenner van oordeel zijn, dat de Statenvertaling eenzijdig wat taal en stijl betreft voor den tegenwoordigen tijd verschillende moeilijkheden biedt; en dat ze anderzijds niet geacht kan worden aan de hoogste wetenschappelijke eischen te voldoen, maar, bij al haar goede eigenschappen, van foutieve of minder wenschelijke overzettingen niet vrij is gebleven, en voorts in vele bijzonderheden niet kan bogen op zulk eene mate van nauwkeurigheid, als thans is te bereiken.

Toch kan de Commissie op grond hiervan nog niet toegeven, dat herziening van de Statenvertaling noodig was.

Zij vroeg: noodig of wenschelijk?

En haar antwoord luidde: noodig niet.

Daarbij onderscheide ze weer tusschen een absolute en relatieve noodzakelijkheid.

Maar noch de ééne noch de andere kan zij konstateeren.

Zij erkent nogmaals, „dat er vooral onder de in de Statenoverzetting voorkomende minder juiste vertalingen een aantal zijn, die het verstaan der Schrift op een bepaalde plaats grootelijks belemmeren of zelfs onmogelijk maken; en evenzoo, dat de verouderde uitdrukkingwijze meermalen ernstige moeilijkheden oplevert.”

De bezwaren, die hiernaam zijn verbonden, springen in het oog. Bij het persoonlijk en huiselijk Bijbelgebruik wordt het verstaan van bepaalde gedeelten der Schrift er door belemmerd, wat natuurlijk in het bijzonder geldt van hen, die niet bij de Schrift opgevoed en dus aan haar taal niet gewend zijn, en wien b.v. door colportage de Bijbel in handen wordt gegeven. Maar ook bij de verklaring der Schrift in den dienst des Woords doen zich soms hieruit voortvloeiende moeilijkheden voor. Niet ten onrechte is met het oog hierop meermalen de klacht aangeheven, dat de behandeling van sommige Schriftgedeelten door de gebrekkige vertaling of ten zeerste bemoeilijkt of vrijwel onmogelijk gemaakt wordt.

Bij dit alles komt een bezwaar van een nog meer algemeen karakter. De achterstand der Statenvertaling bij de huidige ontwikkeling der wetenschap moge niet zonder meer als een argument voor hare onbruikbaarheidsverklaring kunnen gelden, toch brengt ze in de praktijk ook een algemeen gevaar met zich mede, dat niet mag worden onderschat. Het gevaar, dat altijd dreigt, wanneer de kerk geen genoegzame rekening houdt met den gang van het leven rondom haar, bestaat ook hier. Voor sommige gemeentelieden kan deze achterstand niet geheel verborgen blijven. Dit nu kan leiden tot een ongewenscht wantrouwen jegens de Statenvertaling en tot een evenzeer ongewenscht gebruik maken van nieuwere reeds verschenen of nog te verschijnen overzettingen, welker gebruik natuurlijk bovenal gevaarlijk is, wanneer ze — zooals de Leidse Vertaling, de eenige, die thans in ons land compleet is verschenen — van den geest van het modernisme zijn doortrokken, maar toch ook reeds ernstige bezwaren kan medebrengen, zoodra de vervaardigers niet met beslistheid de inspiratie der Schrift belijden, en in het algemeen, wanneer zulk een vertaling niet de kerkelijke keur heeft ontvangen.

Toch geeft dit alles volgens haar nog niet het recht een herziening noodig te verklaren.

Want, zoo zegt ze, de bezwaren mogen evenmin overdreven als onderschat worden.

Van een absolute noodzakelijkheid zou eerst gesproken kunnen worden indien de boven aangegeven gebreken van dien aard waren, dat de Statenvertaling als geheel genomen aan haar doel niet of niet meer beantwoordde, m.a.w. als zij aan het volk het Woord Gods onthield.

Men kan zich een toestand denken, dat de taal der Statenoverzetting zoo duister of dermate verouderd was, dat zij voor het tegenwoordig levende geslacht volkomen onbegrijpelijk was geworden. Of ook zou het kunnen wezen, dat de vertaling zoo onbetrouwbaar was, dat ze als geheel genomen, niet datgene te lezen gaf, wat Gods Geest ons door de Schrift wil prediken, en dat de lezers in hoofdzaken van de leer der zaligheid door haar tot dwaling werden gebracht.

We behoeven zeker niemand tegenspraak te duchten, wanneer wij hier nadrukkelijk uitspreken, dat het zóó met onze Statenvertaling in geen deele is gesteld. Welk verschillend oordeel er in bijzonderheden ook over haar moge worden geveld, aangaande dit ééne kan onder ons wel geen verschil van meening bestaan, dat ze als geheel genomen het Woord Gods aan ons volk biedt in zijn eigen taal met zulk eene betrouwbaarheid en klaarheid, dat ze geenerlei grond laat voor onzekerheid aangaande den ons geopenbaarden wil van God tot onze zaligheid en tot de verheerlijking Zijns naams.

Relatieve noodzakelijkheid zou zijn ingetreden, indien de Statenvertaling, ofschoon in hoofdzak nog wel aan haar doel beantwoordend, dit toch niet meer deed op eene wijze, die aan billijke eischen voldoet.

Wat zijn nu in dezen billijke eischen?

Geen billijke eisch zou het zijn, te zeggen, dat eene Bijbelvertaling geene gebreken mag hebben of ook, dat eene Bijbelvertaling als deze in elk opzicht moet staan op de hoogte der tegenwoordige wetenschap.

Wel mogen ook onvolkomenheden te dezen opzichte volstrekt niet worden behandeld als zaken van minder belang. Wanneer bij allen gewichtigen arbeid het streven naar juistheid en nauwkeurigheid als eisch mag worden gesteld, dan geldt dit zeker van den arbeid, die zich bezig houdt met het Woord Gods, en daarom mag het belang ook van eene betrekkelijk geringe verbetering in den overgeleverden tekst, of ook van een juistere vertaling, al betreft ze eene uitdrukking van ondergeschikte beteekenis, niet worden ontkend.

Zoodra er dan ook sprake is van het tot stand brengen eener nieuwe vertaling, is duidelijk, dat deze arbeid bovenal om den eerbied, dien wij aan Gods Woord zijn verschuldigd, zoo nauwkeurig mogelijk moet geschieden. Maar dit wil toch niet zeggen, dat een Bijbelvertaling, die eenmaal in gebruik is, om elk ontdekt gebrek en om iederen achterstand bij de jongste ontwikkeling der wetenschap zou moeten worden gewijzigd of vervangen.

Vooreerst zou dit niet mogelijk zijn om de praktische bezwaren, die hieruit zouden voortvloeien. De vastheid, die in eene Bijbelvertaling noodig is, zou op deze wijze geheel teloor gaan. We laten nu nog terzijde, dat de wetenschap allerminst onfeilbaar is, en zelfs dikwijls op haar schreden terugkeert, zoodat soms wat heden als verouderd wordt veroordeeld, morgen weer als vaststaand resultaat der jongste onderzoekingen wordt aangeprezen. Wij hebben ons in het voorafgaande bevestigd, slechts zulke veranderingen van opvatting te noemen, waarvan op goeden grond mag worden verwacht, dat zij ook in het vervolg als blijvende resultaten van het onderzoek der laatste eeuwen zullen worden beschouwd, al wordt ook deze verwachting door ons als feilbare menschen uitgesproken. Maar ook afgezien hiervan is het duidelijk, dat er aan elke gewijzigde of nieuwe vertaling weer gebreken zullen kleven, en dat de wetenschap steeds zal voortgaan deze opnieuw in het licht te stellen. Moest dit reeds zonder meer tot verandering in Bijbelvertaling leiden, dan zou wel elke generatie opnieuw voor die taak worden geplaatst en zou de gedurige verandering tot hope looze verwarring aanleiding geven.

Bovendien mist het stellen van zulk een strenger eisch ook inderdaad goeden grond, als men het op het doel waarvoor een vertaling als deze is bestemd. Dit doel is het Woord Gods aan het volk te bieden in zijne eigen taal, en dat niet tot wetenschappelijk onderzoek — hiervoor toch is bestudeering van den grondtekst onmisbaar — maar tot praktisch gebruik; en het is alleen op grond van eischen aan dit doel ontleend, dat eene eenmaal in zwang zijnde vertaling voor onbruikbaar verklaard zou kunnen worden.

Wij geven deze argumenten eenigszins uitvoerig en met de eigen woorden van het Rapport weer, om ze in volgende artikelen te kunnen toetsen aan den huidige toestand en ook om na te gaan of ze in alle deelen houdbaar zijn.

Maar eerst willen we nog hooren, wat het Rapport zegt omtrent de wenschelijkheid van de herziening van de Statenvertaling.

HEPP.

== Een vond

Een zekerheid der I hodo" schreef van Dr Ku Hij geloof spreken van nemenden g lerdijke" opv En dadelij Het citaat de gebruikel Hij besluit

Want he men zijn n waarmede dat men n nimmer roepen, toelaatbaar volgens de dengene, d lormeerde l

Hij vraak het spreken

Kuyper ze standpunt h

Nu is voo ben, die me

Indien X

lij dit citaat er niet zulke

Dat Kuyp slang werke toelaatbaar

rius in dien op de hoog

vraagt of e gissing wel

Maar het zich door e verschalken.

Daarom r Kuyper h

met de Etl mogelijk uit

Wij gaven

volge er ee

„Onder (somatisch

Was dit e Satan kan

slaag, die is 't varen

wonen der volkomen

In het i contact m

hen om, v wij daar n

keijke natu hun schoor

Op deze niet verkla

maar vindt ezel; tot e

ekster. Da spreken w

gesprek t en antwo

mogelijk. I wonderlijk

Eva was begon pas

die haar te spoken

van Adam

Wat de listiger wa

ten wij n dan zoude

vóór den in bonam

In de d legd: de

schalken e schap was

voor hen

Nu weten uitdrukking

zijn rekenit

ten. Met d ander punt

ning worde

Maar dez er aan zou

zaak wel

Wij zoud nen aanhal

Doch we geven, dat

ten en dat

Daarom woorden w

dietaat er

Hij zet e

het spreken

b. mythe;

Al die op

van aarzel

„Wij va

a. de